

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεν,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ: ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: 'Η
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ', ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Παυλῆ. — Γεωργίου 'Ορέ: Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

· Εὐ Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

· Εὐ Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
5' ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν
κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι
νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ
κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
καίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν
αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ
πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ
συνδρομὴ ἔλκεν ἤδη τὴν 30^{ην} πα-
ρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

(Συνέχεια)

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ πατήρ μας δὲν εἶχε
πλέον τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ ἔγκλημα,
οὐδὲ νὰ διατάξῃ τοιοῦτο. Κατεδιώκετο ὑπὸ
φοβερῶν ὀραμάτων. Ἐν συνόλῳ δὲν ἠδύ-
νηθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς τύψεις τῆς συνει-
δήσεως. Οὐδέποτε ὡμολόγησεν εἰς ἡμᾶς
τὸν φόνον τοῦ δυστυχοῦς Τρελάν. Προδό-
της ἀπέναντι τοῦ ἀθώου ξένου του, ἐτιμω-
ρήθη αὐστηρῶς διὰ τὴν ἀνανδρίαν του·
ἐξετέλεσε μόνος τὴν ἀπόφασιν τῆς συνει-
δήσεώς του.

Ἐμεῖνα δ' ἀρχηγὸς τῆς οἰκίας. Ὁ ἀγα-
θὸς 'Ιβ' ἠγνόει τὰ πάντα. Ὁ 'Ιακώβος ἀνέ-
μενε διαταγὴν μου διὰ νὰ σᾶς κτυπήσῃ.
Τί θέλετε; Ὁ 'Ιακώβος εἶναι ἐκ τοῦ αἵ-
ματος τῶν προγόνων μας, οἵτινες ἐμάχοντο
τυφλῶς κατὰ τῶν ἐχθρῶν των. Σκληρὸς δι-

ἑαυτόν, τραχὺς πρὸς τοὺς ἄλλους θὰ ἦτο
ἄλλοτε ἱππότης ἄφοβος καὶ ἀτρόμητος.
Χίλιαι πληγαὶ δὲν θὰ τῷ ἀπέσπον ἔν πα-
ράπον καὶ θὰ ἐξεψύχει ψυχρῶς χωρὶς νὰ
καταρασθῇ ἐκείνους, οἵτινες θὰ τὸν ἐπλητ-
τον. Τοιουτοτρόπως κτυπᾷ. Εἶναι φύσις
ἀγρία μετὰ θησαυρῶν τυφερότητας. Ἀγα-
πᾷ τοὺς ἰδικούς του καὶ οὐδὲν πλέον.

Τὴν διαταγὴν, τὴν ὁποίαν ἐπερίμενε
δὲν τὴν ἔδωκα.

Ἐδίστασα κατὰ πρόωτον. Εἰσθε τόσοι
νέαι! Ὑπῆρχεν εἰς ἐμὲ δὲν εἰς ἐξέτασιν ὁποῖα
τυφερότης ἐξεγειρομένη ὅταν σᾶς παρε-
τήρουν ἀδύνατον μὲν ἀλλὰ γενναίαν, δα-
μάζουσιν τόσοι δυσκόλους ἵππους, καλὴν
διὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ τόσοι τολμηράν! Δὲν
ὁμοιάζετε πρὸς τὴν μητέρα σας τὴν ὑπε-
ρήφανον καὶ ἀλαζόνα μαρκησίαν, οὔτε πρὸς
τὸν πατέρα σας τὸν σπάταλον διὰ τὸν ἐκυ-
τόν του καὶ φυλάργυρον διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐ-
σκεπτόμην: εἶναι μία Κερανδάλ, καὶ δὲν
εἶχα τὸ θάρρος νὰ σᾶς ἴδω ὑποφύρουσαν.
Αἱ σκοτειναὶ ἰδέαι μου ἔφευγον ὅταν ἤ-
κουα προφερόμενον τὸ ὄνομά σας: Καικι-
λίτ! Ἐπειτα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ
χρῆμα τοῦ δυστυχοῦς Τρελάν εἶχε πλη-
ρώσει τὰ χρέη μας· εἴμεθα ἡσυχοί. Ὁ 'Ιβ'
εἰργάζετο δραστηρίως. Οἱ φύλακές σας δὲν
μᾶς ἐστενοχώρουν πολὺ.

Πρὸ πάντων, Καικιλίτ, ἤμην ἐγὼ ἔδω.
Μόνον ἐπὶ τῇ σκέψει νὰ σᾶς ἴδω πληγω-
μένην, ἀποθνήσκουσαν, σθυνομένην τὴν φλό-
γα τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν σας καὶ ἐξα-
λειφόμενον τὸ παιδικὸν μηδίκμα ἐκ τῶν
χειλέων σας, ἐπάγωνε τὸ αἷμά μου.

Ἡμέραν τινα, θὰ τὸ ἐνθυμῆσθε ἴσως,
πρὸ τεσσαρῶν ἐτῶν, τὴν δεκάτην Ἰουνίου,
μὴν πρωτῶν εἰς τὴν οὐρίκλιν ὁ ἵππος σας
παρεφέρθη.

Σᾶς βλέπω ἀκόμη διερχομένην ἐνώπιόν
μου.

Εἰσθε ὡρὰ ἄλλ' ἀτρόμητος. Δὲν ἐφω-
νάξατε.

Ὁ Ζέφυρος σᾶς ἔφερε καλπάζων παρα-
όρως καὶ μετ' ὀλίγον ἐρρίφθητε ἐπὶ τινος
κλαδου δένδρου, ἀνετράπητε, ἐπληγώθητε

εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπέσατε λιπόθυμος
καὶ σχεδὸν νεκρά.

Ἐδραμα.

· Ὅποια εὐκαιρία νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν
περιουσίαν, τὴν ὁποίαν ἐθηρεύαμεν πρὸ τό-
σων χρόνων!

Εἴμεθα μόνον.

Ἐγὼνυπέτησα πλησίον σας.

Ἡ ζωὴ σας ἦτο εἰς τὰς χεῖρας μου. Οὐ-
δεὶς ἠδύνατο νὰ μὲ ἐνοχοποιήσῃ διὰ τὸν
θάνατόν σας· ὅλοι θὰ τὸν ἀπέδιδον εἰς τὸ
συμβάν ἐκεῖνο.

Ἐν ρυάκιον ἐψιθύριζε εἰς ὀλίγων βημά-
των ἀπόστασιν.

Ἐβρεξα τὸ μανδύλιόν σας. Ἐσφόγγισα
τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἀφθόνως ἔρρεεν εἰς τὴν
χρυσὴν κόμην σας καὶ ἔδσα τὴν λατρευ-
τὴν αὐτὴν κεφαλὴν, τὴν ὁποίαν τοῦ λοι-
ποῦ εἶχα διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου.

Διατί νὰ τὸ κρύψω; Ἀνέπνεα μετ' εὐ-
χρηστικῆς τὸ ἄρωμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον
μὲ ἐμέθυε καὶ διὰ πρώτην φοράν ἠγνόησα
τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον ἐκράτησε τὴν χεῖ-
ρα μου.

Ὅταν συνήλθετε καὶ μὲ εἶδατε κύπτοντα
πρὸς σᾶς, ὡρὸν μεδίαμα ἐπλανήθη ἐπὶ
τῶν ὠρῶν χειλέων σας καὶ μοι εἶπατε διὰ
γλυκυτάτης φωνῆς:

— Εἰσαι σύ, Κορεντίνε; Σοὶ ὀφείλω τὴν
ζωὴν. Δὲν θὰ το λησμονήσω.

Ἐλησμονήσατε τὰς λεπτομερεῖας ταύ-
τας. Ἐγὼ τὰ ἐνθυμοῦμαι διαρκῶς καὶ ἡ-
μέραν καὶ νύκτα!

Ἐκτοτε ἡὐχαριστοῦμαι εἰς τὴν εὐτυχίαν
τῆς ἀναμνήσεως ταύτης

Ἀλλ' εἶχον καὶ ἄλλας.

Συχνάκις σᾶς ἐβλεπα τρέχουσαν εἰς τὸ
δάσος. Τοῦτο μοι ἤρκει.

Διατί νὰ ἐξακολουθήσω αὐτὴν τὴν διή-
γησιν;

Ὅταν ἔμαθα τὸν προσεχῆ γάμον σας τὸ
μῦθος μου ἀνεγεννήθη ἢ μᾶλλον ἐγεννήθη
αἶσθημα χειροτερον τοῦ μίσους, φοβερὰ ζη-
λοτυπία, ἡ ὁποία μὲ ἐδασκάλει. Θὰ ἐπρο-
τίμων νὰ μὲ κατασπαράξωσι μᾶλλον.